

Miðvikudaginn 19. apríl 1967.

Nr. 156/1966. **Halldór Jónsson** (Páll S. Pálsson hrl.)

gegn

Netjagerð Þórðar Eiríkssonar h/f

(Kristján Eiríksson hrl.).

Dóminn skipuðu hinir reglulegu dómara Hæstaréttar.

Skuldamál.

Dómur Hæstaréttar.

Áfrýjandi hefur skotið máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 19. ágúst 1966. Hann krefst sýknu og málskostnaðar í héraði og hér fyrir dómi úr hendi stefnda.

Stefndi krefst staðfestingar héraðsdóms og málskostnaðar fyrir Hæstarétti af áfrýjanda.

Er áfrýjandi kom fyrir héraðsdóm hinn 10. febrúar 1965, voru honum sýndir reikningar stefnda um viðskipti þau, sem mál þetta er af risið. Kvaðst hann þá „sjálfsagt hafa fengið reikninga þessa, en treystir sér ekki til að segja um hvenær. Eigi kveðst hann hafa borið fram mótmæli gegn reikningum þessum, fyrr en til málssóknar kom“, eins og skráð er í þingbók eftir áfrýjanda. Í yfirlýsingu hans 22. febrúar 1967, sem lögð hefur verið fyrir Hæstarétt, en eigi er staðfest í dómi, segir um greind ummæli á þessa leið: „Ég tók svona til orða, sem í raun og veru þýddi, að ég hafði enga hugmynd um það af eða á“. Enga viðhlítandi grein hefur áfrýjandi gert fyrir þessari breytingu á framburði sínum fyrir sjó- og verzlunardóminum. Að öðru leyti hefur málið ekki verið reifað fyrir Hæstarétti af hendi áfrýjanda. En eigi þykja þó alveg næg efni til að vísa málinu frá dómnum af þeim sökum.

Með hliðsjón af því, sem nú er rakið, og skirskotun til forsendna héraðsdóms ber að staðfesta hann.

Eftir þessum úrslitum er rétt, að áfrýjandi greiði stefnda málskostnað fyrir Hæstarétti, kr. 25.000.00.

Dómsorð:

Hinn áfrýjaði dómur á að vera óraskaður.

Áfrýjandi, Halldór Jónsson, greiði stefnda, Netjagerð Þórðar Eiríkssonar h/f, málskostnað fyrir Hæstarétti, kr. 25.000.00.

Dóminum ber að fullnægja að viðlagðri aðför að lögum.

Dómur sjó- og verzlunardóms Reykjavíkur 7. júní 1966.

Mál þetta, sem tekið var til dóms 28. apríl s.l., hefur Netjagerð Þórðar Eiríkssonar h/f, Kamp-Knox-hverfi í Reykjavík, höfðað fyrir bæjarþinginu með stefnu, útgefinni 13. nóv. 1962, gegn Halldóri Jónssyni útgerðarmanni, Ólafsvík, til greiðslu skuldar að fjárhæð kr. 154.876.04 með 8% ársvöxtum frá 31. desember 1961 til greiðsludags auk sakarkostnaðar að mati dómsins.

Af hálfu stefnda hefur þess verið krafizt *aðallega*, að málinu verði vísað frá dómi, og *til vara*, að hann verði algerlega sýknaður af öllum kröfum stefnanda.

Mál þetta, sem höfðað var fyrir bæjarþingi Reykjavíkur, eins og að framan greinir, var rekið þar til 21. september 1964, en í þinghaldi þann dag féll lögmaður stefnda frá frávísunarkröfu sinni, enda varð þá jafnframt samkomulag með lögmönnum málsaðilja um, að málið yrði flutt í sjó- og verzlunardóm. Málið var svo þingfest í sjó- og verzlunardómi Reykjavíkur 2. október 1964.

Samkvæmt þessu kemur því aðalkrafan um frávísun ekki til álita í máli þessu.

Í stefnu er gerð svofelld grein fyrir málavöxtum, að stefndi hafi á árunum 1957 til 1961 átt margs konar viðskipti við stefnanda. Stefndi hafi á fyrrgreindu tímabili keypt af stefnanda ýmiss konar veiðarfæri til síldveiða, þar á meðal nætur og alls konar efni til þeirra, og hafi stefnandi annazt viðgerðir á þessum veiðarfærum og lagt stefnda til efni til viðgerðar veiðarfæranna. Samkvæmt bókum stefnanda hafi skuld stefnda við áramót 1961—1962 numið hinni umstefndu fjárhæð og hafi eigi tekizt að fá skuld þessa greidda. Stefndi hefur lagt fram sundurliðaða reikninga yfir viðskipti þau, sem stefnukrafan er reist á.

Stefndi reisir varakröfu sína um sýknu, sem raunverulega verður aðalkrafa í þessu máli samkvæmt því, sem áður greinir,

á því, að eins og viðskipti hans og stefnanda standi nú, eigi hann fé inni hjá stefnanda. Rökstyður lögmaður stefnda þessa staðhæfingu nánar í greinargerð, sem hér segir, orðrétt upptekið:

„Ef lítið er á fskj. nr. 3, telur umbj. m., að reikningsyfirlitið 1958 sé rétt, þannig að inneign hans 1. jan. 1959 var kr. 14.340.00. Enn fremur segir hann réttan vera reikninginn efst á dskj. 3, yfirlit fyrir árið 1959, að því breyttu, að draga eigi frá reikningunum hringnót, kr. 60.000.00, því að enga slíka nóttók hann út hjá fyrirtækinu fyrr en haustið 1960, meira en ári síðar. Þá tók hann út hampnót á þessu verði, en hún reyndist óhæf til síldveiða. Stefnandi tók nótina til lagfæringar, en allt kom fyrir ekki, og endaði málið þann veg, að stefnandi tók aftur við nótinni, og er hún nú í eigu stefnanda. Þar af leiðir, að umbj. m. ber hvorki að greiða stofnverðið, kr. 60.000.00, né viðgerðartilraunir stefnanda, þar eð þær voru framkvæmdar af eigin hvötum og á eigin ábyrgð seljandans í tilraunaskyni og báru engan árangur, að því er bezt verður vitað. Þess vegna hefur umbj. m. þær athugasemdir að gera við dskj. nr. 4, úttektarliðina okt. 13., kr. 3.535.00, okt. 21., kr. 54.090.46, og 31. okt., kr. 2.205.92, að honum séu þessi útgjöld óviðkomandi með öllu, því að þetta geti ekki verið annað en reikningar verkstæðisins fyrir viðgerðartilraunir þess á 60 þúsund kr. hampnótinni.

Þá er það viðurkennt af umbj. m., að hann tók út nóttótt hinn 15. júní 1960, sbr. dskj. 4, fyrir kr. 280.000.00. Þarna er þá nótaverðið á yfirlitsreikningnum á dskj. 4 talið kr. 286.432.50, og sama dag á einnig að hafa verið úttekt, dskj. 4, fyrir kr. 3.655.00. Við athugun á fylgiskjölunum með dskj. 4 kemur í ljós, að fylgivörurnar með nótinni eru tvíreiknaðar til verðs, og að því leyti er reikningsyfirlitið á dskj. 4 rangt.

Enn mótmælir umbj. m. sem röngum og sér óviðkomandi á dskj. 4 neðstu reikningsliðunum tveimur á þeim forsendum, að kr. 1.498.70 geta vart verið fyrir annað en viðgerð á nótt, stórgallaðri, sem umbj. m. keypti af stefnanda haustið 1960 á kr. 216 þúsund og greiddi að fullu, en stefnandi tók aftur til sín sem óhæfa söluvöru, og er athyglisvert, að á yfirlitsreikningnum er nóttin hvergi færð til úttektar né endurgjald hennar bókfært. Af greindum orsökum er reikningslið þessum mótmælt sem röngum og algerlega óviðkomandi umbj. m. Hinn liðurinn, kr. 4.588,20, hlýtur að snerta nótt, sem umbj. m. keypti af Steinavör h/f haustið 1960, en Steinavör tók aftur til sín sem áhæfa söluvöru vegna galla, en hafði þó gert tilraunir til að láta lagfæra

hjá stefnanda fyrir eigin reikning. Reikningsliður þessi er því, að því er umbj. m. varðar, rangur og honum óviðkomandi.

Reikningunum á dskj. 5 er öllum mótmælt sem röngum og óviðkomandi umbj. m. Liðirnir kr. 16.050.00, kr. 10.088.88 og kr. 30.050.00 hljóta að eiga vera vegna viðgerðartilrauna stefnanda á 216 þúsund kr. nóttinni og því óviðkomandi umbj. m., sbr. fyrri skýringar. Reikningsliðnum geymsla á þremur nótum, kr. 3.000.00, er mótmælt sem fjarstæðu, því að stefnandi geymdi engar nætur fyrir umbj. m. á þessum tíma. E. t. v. er þarna um að ræða 216 þúsund króna nóttina, 60 þús. kr. hampnótina og Steinavararnótina, sem eins og áður segir, voru á engan hátt á vegum umbj. m. á þessum tíma. Á sömu rökum er mótmælt geymslukostnaði tveggja nóta, kr. 2.000.00, á dskj. nr. 6.

Af framansögðu eru eftirtaldir úttektarliðir ofreiknaðir í yfirliti stefnanda:

Á dskj. nr. 3 árið 1959, hringnót	kr. 60.000.00
Á dskj. nr. 4 árið 1960, úttekið júní 15. . .	— 3.655.00
— — — — — okt. 21. . .	— 54.090.46
— — — — — okt. 31. . .	— 2.205.92
— — — — — okt. 13. . .	— 3.535.00
— — — — — nóv. 21. . .	— 1.494.70
— — — — — des. 3.-21. —	— 4.588.20
Á dskj. nr. 5 árið 1961, úttekið jan. 7. . .	— 16.050.40
— — — — — júní 21. . .	— 10.088.88
— — — — — geymsla júní 30. . .	— 3.000.00
— — — — — akstur júní 30. . .	— 210.00
— — — — — úttekið sept. 14. . .	— 30.050.00
Á dskj. nr. 6 árið 1962, geymsla júní 30. . .	— 2.000.00

Alls kr. 190.968.56

Af framantöldu reikningsyfirliti sést, hve umbj. m. á mikið inni hjá stefanda, reikningslega séð. Raunverulega er inneignin miklu stærri, því að umj. m. varð fyrir miklu tjóni vegna óhæfra söluvara frá stefnanda.“

Hefur nú verið rakinn rökstuðningur stefnda í greinargerð fyrir sýknukröfu hans.

Stefndi, Halldór Jónsson, hefur í aðiljaskýrslu á dómsskj. nr. 9 í máli þessu skýrt svo frá málavöxtum, að hann hafi á sama tíma keypt tvær snurpinætur. Önnur hafi verið keypt af Steina-vör h/f í Reykjavík, en hin af Netjagerð Þórðar Eiríkssonar h/f,

Reykjavík. Báðar hafi næturnar verið settar upp á verkstæði Þórðar. Þegar til notkunar hafi komið, hafi þær reynzt þannig, að þær hafi ekki tekið síld, hvernig sem reynt hafi verið. Næturnar hafi bæði verið of grunnar og þannig lagaðar, að ekki tókst að fá í þær síld. Þrátt fyrir breytingar, sem gerðar hafi verið á nótunum, hafi þær aldrei komið að gagni. Steinavör h/f hafi fallist á að taka við nótinni aftur og hafi að fullu verið gengið frá þeim viðskiptum, enda hafi þeir fallist á, að nótin væri ekki það verkfæri, sem hún þyrfti að vera. En þrátt fyrir ítrekaðar tilraunir hafi ekki fengist nein leiðrétting á viðskiptunum við Netjagerð Þórðar Eiríkssonar, þótt sú nót, sem af þeim var keypt, hafi sízt reynzt betur en hin. Kveðst stefndi telja, að sú greiðsla, sem þegar hafi verið innt af hendi til netjagerðarinnar, sé langt fram yfir það, sem þeim bar, og geri hann kröfu til, að þeir taki við nótinni, sem um allan þennan tíma hafi verið og sé enn í þeirra vörzlu, og endurgreiði sér mismuninn á skuld sinni og söluverði nótarinnar. Þá kveður stefndi í aðiljaskýrslu sinni, að Þórður Eiríksson h/f hafi selt sér hampnót, sem hafi átt að vera grunnnót, á kr. 60.000.00 og hafi hún reynzt ónothæf til að veiða í hana síld þrátt fyrir lagfæringar, sem þeir hafi talið að mundi gefa nótinni gildi, sem og ítrekaðar tilraunir með nótina hafi sýnt. Hafi Þórður Eiríksson h/f tekið við nótinni aftur og ekki greitt sér neitt til baka.

Framangreinda aðiljaskýrslu hefur stefndi staðfest í þinghaldi 10. febrúar 1965. Í því þinghaldi skýrir hann nánar svo frá, að framangreind 60.000.00 kr. hampnót hafi verið reynd til veiða haustið 1960, en reynzt ónothæf. Hafi tilraun verið gerð til viðgerðar á nót þessari hjá stefnanda. Hafi verið riðinn í hana nælonpoki og e. t. v. gerðar einhverjar fleiri lagfæringar, en þær ekki komið að gagni. Stefndi kveðst hafa skilað nót þessari til stefnanda aftur. Kveðst hann sjálfur hafa átt tal við Þórð Eiríksson, forstjóra stefnanda, á þessum tíma út af viðskiptum þessum. Eigi kveður stefndi þá Þórð hafa talað um, með hvaða skilmálum stefnandi tæki nótina aftur. Stefndi segir, að síðan hafi hann keypt nælonnótina á krónur 216.000.00. Hafi hún sömuleiðis reynzt ónothæf og verið skilað aftur. Segir stefndi, að eigi hafi heldur verið rætt um það, með hvaða skilmálum stefnandi tæki nótina aftur. Kveður stefndi Steinavör h/f hafa tekið aftur nót þá, sem hann keypti af því fyrirtæki, er hún reyndist ónothæf. Stefndi kveðst ekki hafa beðið stefnanda að gera lagfæringar á síðarnefndri nót, enda hafi það verið boðið af hálfu Steina-

varar h/f, Margeirs eða Jóns Guðbjartssonar. Aðspurður kveðst stefndi sjálfsagt hafa fengið reikningana á dómsskj. nr. 3—6, en treystir sér ekki til að segja um hvenær. Stefndi kveðst eigi hafa borið fram mótmæli við reikningum þessum, fyrr en til málsóknar kom.

Í skýrslu á dómsskj. nr. 10 í máli þessu skýrir starfsmaður stefnanda, Guðmundur Guðmundsson, m. a. svo frá málsatvikum, að sala á bómullarhringnót til stefnda hafi farið fram 10/6 1959 fyrir kr. 60.000.00, eins og reikningar greini, enda þótt stefndi hafi ekki tekið nótina út af verkstæði fyrr en á næsta ári. En eins og reikningar beri með sér, hafi farið fram stórvíðgerð á nótinni 21/10 1960, eða fyrir um kr. 54 þús. Allt tal stefnda um, að sala nótarinnar hafi verið afturkölluð eða ógilt og stefnandi sé því eigandi hennar nú svo og um tilraunaviðgerðir nótarinnar á ábyrgð stefnanda og af hans hvötum hafi því ekki við rök að styðjast og virðist vera framsett af stefnda í því skyni að koma sér undan að greiða réttmæta skuld, enda væri slík fyrirgreiðsla af hálfu lítils fyrirtækis algerlega óþekkt og óverjandi fyrirbæri, þegar um sé að ræða upphæð, sem nemi hátt í 120.000.00 krónur að meðtöldu söluverði nótarinnar. Til frekari skýringar í sambandi við þessa nót er af hálfu stefnanda bent á eftirfarandi: Fyrri viðgerð nótarinnar, sem fram fór daginn fyrir 21/10 1960, var eftir stórrifriðli á nótinni, sem sýnilega hafði stafað af botnfestu, og vantaði þá meðal annars stórt stykki í hana, enda látin í hana 360 kg. af bómullarneti, enn fremur að ósk skipstjóra nýr poki úr nælonefni fyrir um 27.000.00 krónur. Næst kveður stefnandi hafa verið komið með nótina til sín 31/10 1960 og þá gert við hana fyrir rúmar kr. 2.000.00, eins og reikningur, dags. þann dag, sýni. Enn komi svo nótin til stefnanda til geymslu og þá gauðrifin, enda hafi skipið fengið þá eða um það leyti nýja nælonnót.

Af framansögðu kveður stefnandi það hverjum manni mega ljóst vera, að hvorki hann né neinir aðrir hefðu látið sér til hugar koma að veita nokkrum viðskiptamanni slíka fyrirgreiðslu honum að kostnaðarlausu. Kveðst stefnandi því gera það að ófrávíkjanlegri kröfu sinni, að stefndi greiði sér að fullu söluverð þessarar nótar ásamt þeim viðgerðarkostnaði á henni, sem reikningar tilgreini. Kveðst stefnandi ekki telja sér bera neina skyldu til að taka umrædda nót sem greiðslu upp í þessa skuld, þó að stefndi telji sér slíka greiðslu hagkvæma, og sé nótin því algerlega á vegum stefnda, þar sem hún sé nú niður komin. Stefndi

kveðst ekki viðurkenna, að nótin hafi verið óhæf til síldveiða. Stefnandi kveður reikning að upphæð kr. 3.535.00 frá 13/10, sem dags. sé í bókum félagsins 15/6 1960, en stefndi hafi ekki viljað viðurkenna, vera fyrir efni, sem tekið hafi verið út á verkstæði sínu með nót v/s Jóns Jónssonar, er hann fór norður til sumar-síldveiða, og því margnefndri bómullarnót óviðkomandi.

Í sambandi við úttekna nót 15/6 1960 á kr. 280.000.00, þar sem reikningurinn hljóðar á kr. 286.432.50, tekur stefnandi fram, að kr. 6.432.50 séu fyrir úttekið efni á verkstæði stefnanda, óviðkomandi nótinni sjálfri. Stefnandi kveðst ekki telja undarlegt, þó að ekki sjáist á yfirlitsreikningi hans nót, sem stefndi telji sig hafa keypt af honum fyrir kr. 216.000.00, því að þessa nót hafi hann keypt af h/f Steinavör. Árið 1960 kveðst stefnandi engar vetrarsíldarnætur hafa selt. Hins vegar hafi hann sett upp 5 slíkar nætur haustið 1960 fyrir h/f Steinavör, þar á meðal báðar þær nætur, sem það fyrirtæki hafi selt stefnda á skip hans, v/s Jón Jónsson og v/s Steinunni, eins og reikningar stefnanda við það fyrirtæki sýni. Kveður stefnandi því, að hvorki hafi getað verið um sölu né afturtöku á umræddri nót að ræða af hans hálfu og því eigi von til þess, að sala hennar sé greind á reikningum hans. En allar viðgerðir og annan kostnað, sem hann hafi að ósk skipstjóra á nefndum skipum tekið að sér, beri stefnda vitanlega að greiða. Nót þessi sé því á sama hátt og bómullarnótin algerlega á vegum stefnda, þar sem hún sé nú niður komin, enda fyrir löngu tilkynnt honum með ábyrgðarbréfi ásamt hinn nótinni. Hefur nú í stórum dráttum verið rakið efni skýrslunnar á dómsskj. nr. 10, sem Guðmundur Guðmundsson, stjórnarmaður í fyrirtæki stefnanda og auk þess prókúruhafi, hefur lagt fram í máli þessu, og kveður hann með tilvísan til framanritaðs falla ógild öll mótmæli stefnda gegn reikningum þeim, sem hann telur undir tölulið 5, svo og öll mótmæli hans gegn öðrum liðum reikninganna, þar á meðal geymslu-kostnaðarnótum, og kveðst gera kröfu til fullrar greiðslu á umræddum reikningum úr hendi stefnda ásamt vöxtum og öllum málskostnaði.

Framangreinda skýrslu hefur Guðmundur Guðmundsson, þ. e. skýrslugjafi, staðfest fyrir dómi hinn 10. febrúar 1965. Segir hann, að með bómullarnótina hafi verið komið á verkstæðið, og kveðst hann hafa verið viðstaddur, er það gerðist. Hann kveður einhverja yfirmenn á báti stefnda hafa komið með nótina og beðið um, að hún yrði tekin til viðgerðar. Hann tekur fram, að

það hafi jafnan verið starfsmenn á bátum stefnda, sem komið hafi með næturnar til viðgerðar. Ekki kveðst hann vita til þess, að stefnandi hafi annazt neinar viðgerðir á nótum að beiðni Steinavara h/f, a. m. k. ekki þeim nótum, sem greinir í máli þessu.

Guðmundur Guðmundsson, þ. e. prókúruhafi stefnanda, kveðst hafa samið reikningana á dómsskj. nr. 3—6 eftir bókum stefnanda, en hann kveðst hafa verið starfsmaður stefnanda á þeim tíma, er þau viðskipti áttu sér stað, er á reikningunum greinir. Hann kveðst á þessum tíma hafa séð um vinnu á verkstæðinu hjá stefnanda ásamt Birni Sigurðssyni.

Við framangreindan framburð sinn og greinargerð lagði nefndur Guðmundur síðar fram svofelldar leiðréttingar:

- „1. Spurningu um tölu þeirra nóta, er reikningarnir tækju til, mun ég hafa svarað á þá leið, að ég teldi þær þrjár. Í augnablikinu mundi ég aðeins eftir þeim þremur vetrarnótum, sem deilan stendur aðallega um, en gleymdi sumarnótunum tveimur, þ. e. nót m/s Jóns Jónssonar frá 1959 og nót Steinunnar m/s frá 1960. Næturnar eru því fimm alls.
2. Spurningu um það, hvort Steinavör h/f hefði beðið okkur um viðgerð á nótum, mun ég hafa svarað neitandi og hafði þá aðeins viðgerðir í huga, en ekki breytingar á nótum. Á stundinni mundi ég ekki eftir því, að við höfðum breytt tveimur nótum fyrir nefnt firma, þ. e. nót m/s Þorbjörns þann 28. okt. 1960 og nót Steinavara h/f þann 22. sept. 1961, eins og reikningar okkar við það fyrirtæki bera með sér, sem einnig voru lagðir fram í sama rétti. Mun Steinavör h/f þá hafa verið búin að taka við þessari nót aftur af Halldóri Jónssyni, enda nú fyrir löngu búin að greiða okkur að fullu þennan reikning sem aðra. Þessar nótabreytingar mun Steinavör h/f því vafalaust hafa beðið okkur að framkvæma.
3. Ef ég man rétt, tel ég í greinargerð minni skriflegri, að reikningur að upphæð kr. 3.535.00 sé úttekt 15. júní 1960, en þetta er ekki rétt, reikningurinn er frá 13. okt. 1960, eins og hann mun bera með sér, og er fyrir úttekna varahluti með vetrarnót, annað hvort bómullarnótinni, þegar hún var tekin út af verkstæðinu, eða vetrarnælonnót m/s Jóns Jónssonar, þegar sú nót var tekin. Því miður hafa ruglazt þarna hjá mér dagsetningar á líkum upphæðum, þegar ég skrifaði greinargerðina.“

Framangreindar leiðréttingar, sem dags. eru 11. febr. 1965,

voru lagðar fram við munnlegan flutning málsins, og kom þá Guðmundur fyrir dóminn og staðfesti þær.

Margeir Sigurjón Sigurjónsson, forstjóri Steinavara h/f, sem kom fyrir dóm í máli þessu 28. apríl 1965, hefur skýrt svo frá, að hinn 3. nóvember 1960 hafi stefndi tekið út hjá Steinavör h/f síldarnótarefni fyrir kr. 215.000.00. Hinn 27. nóvember sama ár hafi stefndi enn fremur tekið út síldarnót hjá Steinavör h/f fyrir kr. 250.000.00, og telur hann, að þar hafi enn fremur verið um efni að ræða. Mætti segist ekki muna, hvenær á árinu þetta hafi gerzt, en nótin hafi verið færð stefnda til tekna 31. des. 1961. Mætti telur, að nótin hafi verið í geymslu hjá stefnanda, áður en henni var skilað, þó ekki á vegum Steinavara h/f. Mætti kveðst ekki minnast þess, að neinar viðgerðir eða lagfæringar hafi farið fram að tilhlutan Steinavara h/f á nótum þeim, sem seldar voru stefnda.

Þá hefur komið fyrir dóm í máli þessu sem vitni Þórður Eiríksson. Var lesin fyrir honum seinasta málsgreinin á bls. 1 á dómsskj. nr. 8, og tekur hann fram í því tilefni, að umrædd hampnót hafi verið þannig gerð, að átt hafi að draga hana inn með handafli, en um þetta leyti hafi stefndi verið að taka upp kraftblökk og þá þurft nætur af annarri gerð. Telur mætti, að stefndi hafi af þessum sökum viljað losna við hampnótina. Mætti segir, að umrædd nót hafi rifnað við veiðar og hafi annað hvort stefndi eða skipstjóri hans beðið mætta að taka nótina til viðgerðar.

Kveður mætti það vera tilhæfulaust með öllu, að stefnandi hafi fallizt á að taka nótina aftur. Enn fremur telur hann það tilhæfulaust með öllu, að nætur þær, sem hann seldi stefnda, hafi verið gallaðar, og aldrei kveðst hann hafa fallizt á að taka neina af þessum nótum til baka.

Mætti tekur fram, að Guðmundur Guðmundsson hafi annazt allt bókhald varðandi viðgerðir á nótum, en nefndur Guðmundur hafi verið verkstjóri og enn fremur annazt bókhald varðandi viðgerðir.

Mætti telur, að Steinavör hafi aldrei beðið um viðgerðir hjá stefnanda.

Eins og áður greinir, hefur stefnandi lagt fram sundurliðaða reikninga yfir viðskipti þau, sem stefnukrafan er reist á.

Hins vegar hefur stefndi í greinargerð tilgreint þá úttektarliði, sem hann telur vera ofreiknaða, og nema þeir samtals kr. 190.968.56, eða mun hærri upphæð en stefnukrafan, og telur hann sig því eiga mismuninn inni hjá stefnanda.

Stefndi hefur viðurkennt í máli þessu, að hann hafi sjálfsagt fengið reikninga þá, sem lagðir eru fram í málinu, en treystir sér ekki til að segja um hvenær. Þá hefur hann og viðurkennt, að hann hafi ekki borið fram mótmæli gegn reikningunum, fyrr en til málssóknar kom. Hinir framlögðu reikningar, sem ná til tímabilsins 1. janúar 1959 til 30. júní 1962, bera með sér, að stefndi hefur greitt inn á þá til 11. júní 1960.

Með tilliti til þess, að stefndi hreyfir eigi mótmælum við reikningum stefnanda, fyrr en til málshöfðunar kom í nóvember 1962, eða meira en einu ári eftir að öll viðskiptin, sem um er að ræða, áttu sér stað, svo og þess, að telja verður mótbárur stefnda við reikningum órökstuddar og ósannaðar, þykja ekki efni til að taka til greina sýknukröfu hans, sbr. 6. gr. og 52. gr. laga nr. 39/1922.

Verður því niðurstaða málsins sú, að stefndi verður dæmdur til að greiða stefnanda stefnukröfuna, kr. 154.876.04, ásamt vöxtum, eins og krafizt er í stefnu, enda hefur stefndi ekki hreyft sérstökum andmælum við upphæð vaxta.

Eftir þessum úrslitum málsins ber að dæma stefnda til að greiða stefnanda málskostnað, sem þykir hæfilega ákveðinn kr. 23.000.00.

Valgarður Kristjánsson borgardómari kvað upp dóm þennan ásamt meðdómendunum Jóni Sigurðssyni netjagerðarmeistara og Jóhanni J. Ólafssyni framkvæmdastjóra.

Dómsuppsaga í máli þessu hefur dregizt um venju fram vegna óvenju mikilli anna dómsformanns við embættið.

Dómsorð:

Stefndi, Halldór Jónsson, greiði stefnanda, Netjagerð Þórðar Eiríkssonar h/f, kr. 154.876.04 ásamt 8% ársvöxtum frá 31. desember 1961 til greiðsludags og kr. 23.000.00 í málskostnað innan 15 daga frá lögbirtingu dóms þessa að viðlagðri aðför að lögum.
